

DMITRY GLUKHOVSKY VILÁGA

SZERGEJ ANTONOV

SÖTÉT ALAGUTAK

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

NYIKITA, A VÖRÖS

Anatolij hiába számított tapasztalt harcosnak, korábban még sosem járt Nyesztor sátrában. A diverzánsokat általában Tata instruálta: egy néhai deszantos tiszt, aki az orosz hadseregben eltöltött évei alatt jó pár húzós helyzetet megélt. Tata azonban egy hete nyomtalanul eltűnt. A vén bandita nem ismert se Istent, se embert, gyakran vágott neki a Vojkovszkaja környéki alagutaknak – elméletileg azért, hogy felfedezze őket, gyakorlatilag csak adrenalinlöketre vágyott.

Expedícióira háromnapig hideg élelmet, innivalót és dohányt vitt magával, utána pedig jelentett Nyesztornak hasznos felfedezéseiről és a különféle furcsaságokról, melyeket a végtelen, ismeretlen lények lakta labirintusokban tapasztalt. Sosem tűnt el azonban négy napnál hosszabb időre, úgyhogy amikor ezúttal az ötödik napon sem bukkant fel, különleges felderítőcsapatot küldtek utána. A felderítők nem találták meg, úgyhogy az állomáson letettek Tatáról, halottnak nyilvánították. Anatolijnak önkéntelenül is szöveget ütött a fejébe: csak nem azért hívták ma őt is, mert felszabadult a csapatban egy hely?

A parancsnoki sátor erős fényben úszott. Az átlagemberek hajlékában félhomály honolt, csak néhányan tudtak

mécsest beszerezni, a Felkelőserég vezetőségének sátrában azonban az állomás generátorai szolgáltatták az áramot.

A parancsnoki sátrat – más opció nem lévén – a Vojkovszkáján oly népszerű fekete spanyolfallal választották ketté. A hátsó rész alkotta Nyesztor magánlakrészét: bár egy átlagos anarchistánál kicsivel fényűzőbben élt, az ő szállását sem lehetett komfortosnak nevezni.

A berendezés mindössze egy kempingágyból, egy törött lábú fotelból, egy kopott íróasztalból, egy éjjeliszekrényből, egy könyvespolcból és egy régi ruhásszekrényből állt. Jobban fel volt szerelve, mint, mondjuk, Anatolij sátra, de közel sem annyira, mint egy isten háta mögötti vörös állomás vezetőségi tagjának az irodája.

A sátor elülső felének nagy részét a hatalmas ebédlőasztal foglalta el. Óriási, tapétacsíkokból összeeszkábált Metró-térkép volt ráterítve. Anatolij még sosem látott ilyen részletes térképet. Addig világos volt, hogy az ismert metróvonalakat szaggatott fekete csíkok jelezték. A föld alatt eltöltött évek során a Metró összes lakosa megtanulta az állomások és vonalak nevét és elhelyezkedését.

Nyesztor térképének különlegessége abban rejlett, hogy különböző színű ceruzákkal bejelölték rajta a nagyközönség számára ismeretlen, az átlagos térképekről hiányzó rejtett mellékalagutakat, szellőzőaknákat és folyosókat. Voltak rajta továbbá felkiáltó- és kérdőjelek is. A kérdőjelek bizonyára azokat a pontokat jelölték, amelyeket még nem derítettek fel teljesen, a felkiáltójelek pedig a veszélyre figyelmeztettek. A térképen különböző kaliberű töltények heverték mindenfelé, akár a bábuk egy társasjátékban. Volt az asztalon még néhány bádogdoboz, tele füstölgő cigarettacsikkokkal.

Nyesztor biccentéssel fogadta az érkezőket, akik köhögve nézelődni kezdtek, és lassan elfoglalták helyüket az

asztal körül. A helyeket egy láthatatlan rangtábla alapján állapították meg. Apó egy magas háttámlájú, kopott bőrkarfájú fotelban ült. A helyi kémelhárítás feje, akit a Vojkovszkáján Karetnyikov elvtársként, bár a többi állomáson valószínűleg más neven ismertek, egy vörösfenyőből készült, cikornyás faragásokkal ékesített széken foglalt helyet. Arsinov a vitorlavászon kempingszékbe vetette bele magát, a meghívott srácok pedig kénytelenek voltak a hosszú fapaddal és az ütött-kopott sámlikkal beérni.

Tolja csak most vette észre az alacsony, kövérkés fickót, aki gyanakvóan kukucskált ki Apó háta mögül. Gyerekkorában Tolja látott pár második világháborús filmet, és halványan emlékezett az NKVD-s egyenruhára. Az ismeretlen férfi pontosan ilyet viselt. A sötétkék lovaglónadrág, a szorosra fűzött khakiszínű zubbony, gomblyukában a rombusz alakú rangjelzéssel, a bordó állórésszel és kék koronával ellátott tányérsapka mind-mind múzeumszagot árasztottak magukból, az ellenző alól pedig egy komor, hivataloskodó szempár nézett vissza Toljára. Az operett-NKVD-tiszt figurája majdnem tökéletes volt, már csak kurjantgatnia kellett volna: „A hazáért! Sztálinért!” Tolja az első pillanattól fogva csillapíthatatlan ellenszenvvel viseltetett iránta.

Nyesztor egy kézlegyintéssel véget vetett a suttogásnak.

– Amit most elmesélek – kezdett bele, s megropogtatta az ujjait –, köztünk kell hogy maradjon. Még ha el is felesnétek, senki nem hinné el. Zöldfülűek, hallott már közületek valaki az eugenikáról? A náci tudósok kísérletéről, hogy megteremtsék a tökéletes embert? A Szovjetunióban is létezett ez a tudományág, eredményeket is tudott felmutatni. A németeket ezek miatt a kísérletek miatt büntető törvényszék elé állították és felakasztották. De nem azért, mert emberiségellenes bünteteket követek volna el, hanem mert Németország elvesztette a háborút. Mi viszont

nyertünk. A győzteseket sosem ítélik el. Még az emberkísérletek miatt sem. A kísérletek sokáig folytak, egészen a Szovjetunió felbomlásáig.

Az ifjúság újra felmorajlott. Az operett-NKVD-s úgy járatta végig szűrős tekintetét a sugdolózókon, mintha tapadós papírral próbálna legyet fogni. Nyesztor elkomorodott, s felemelte a hangját:

– Aztán, természetesen, leállították a kísérleteket, mert elfogyott a pénz. Meg értelme sem lett volna sok. Viszont a Katakлизma után, mint tudomásunkra jutott – itt az NKVD-sre pillantott –, a Vörös Vonalon a kísérleteket újra elindították.

– Aranytojásból embereket keltetnek, vagy mi? – dörögte az orra alatt Szerjoga.

Arsinov felemelkedett a kempingágyból, és lekevert Szerjogának egy nyaklevest. Erre a többi csiripelő madárka is elhallgatott.

– Már majdnem kikeltették – rázta meg a sörényét Apó. – Azt a hírt kaptuk, hogy a vörösöket egy hajszál választja el attól, hogy létrehozzák a... a genetikai... – újra a tisztre sandított.

– A genetikai módosítószert – vetette oda az NKVD-s. – Úgy működik, mint egy vírus, szétterjed az élő ember szervezetében, és fokozatosan átalakítja. A vírusoknak tudniillik folyton változik a genetikai kódjuk.

– Az a lényeg, hogy übermenscheket fognak előállítani, akiknek nem fog ártani a sugárzás. Ami nekünk halálos adag, nekik meg sem fog kottyanni – vette át a szót újra Nyesztor. – Szerintetek ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy ha valaki beadja nekünk ezt a cuccot... – kezdett bele Anatolij, de Apó nem hagyta, hogy végigmondja.

– Nem, Tomszkij. Ezek szerint, ha beadják nekik a cuccot, azzal az egész Metró feletti világ az övék lesz. Az összes

fegyver, az összes felszerelés, amiket eddig egy sztalker sem tudott megszerezni, mind hozzájuk kerül. Egy szempillantás alatt birodalmat építenek maguknak! A mérleg nyelve végérvényesen átlendül a vörösök oldalára. Először a Hanzát gyűrik majd maguk alá, aztán az összes többi állomást. Ezt nem engedhetjük meg! Magunkra vállaltuk a laboratórium és a projekttel kapcsolatban álló személyek likvidálását. Nem juthat senki hozzá ehhez az ördögi szerhez.

Nyesztor elhallgatott, a parancsnoki sátorban zavart csend támadt. Karetnyikov törte meg:

– Miért semmisítenénk meg? Ha ez a genetikai manipuláció ilyen nagy hatalom, jobb lenne megkaparintani a technológiát! Ha egy ilyen fegyver a mi kezünkbe kerülne...

– Hogy mondhat ilyet egy anarchista? – rázta meg Nyesztor rosszállóan a fejét. – Hiszen egy új fajt akarnak létrehozni! Engem ez a mocskos élet csak egy dologra tanított meg: bármi történjék is, annak később ára lesz. Ki tudja, milyen árat fognak az übermenschek fizetni a sugárzással szembeni immunitásért? Emberek maradnak-e egyáltalán? Az élükön akarsz a Metrón uralkodni? Nem, öcsém. Én nem állok készen erre. De te sem.